

LÁ THƯ MỤC VỤ

“Nghe đây, nghe đây ! Ai không nghe những tin vui này coi như phí nửa cuộc đời, hãy chịu khó lắng nghe xem có phải là tin thiệt vui hay không : 1. Tiền điện và tiền nước sắp được giảm 50% ; 2. Trợ cấp cho người già sẽ được gia tăng gấp đôi ; 3. Mỗi lít xăng sẽ chỉ còn 50 cents mà thôi ; 4. Những người đến nước Úc để xin tỵ nạn đều sẽ được cứu xét cho thường trú; 5. Các khoa học gia đã tìm ra loại thuốc đặc trị bảo đảm chữa lành tất cả các loại ung thư...” Toàn là những tin vui mặc dù chỉ là những “tin giả sử” chứ không thật hay chưa có thật. Mà nếu như những tin này có thật thì khỏi cần tôi phải thông báo, chỉ một sớm một chiều là ai cũng biết cả !

Ở đời, không ai biết tin vui mà lại ôm giữ một mình. Trường hợp có sợ phải tranh giành thì người ta cũng nói nhỏ với bà con hay bạn bè được nghe. Nếu như mọi người có biết thì cũng chẳng mất mát gì cho ai, chẳng ai bị thiệt thòi gì cả, cho nên người ta mách cho cùng làng khắp xóm được biết mà không hề do dự. Chuyện linh mục Nguyễn Huy Chương bị phạt kỷ luật, bị cùm trong biệt giam, bị giảm khẩu phần ăn (vốn đã quá ít !), bị cúp viết thư cho gia đình và nhận quà thăm nuôi, bị lưu vào hồ sơ ‘học tập cải tạo thuộc diện xấu’...cũng chỉ vì có những người không giữ được tin vui cho chính mình mặc dù đã hứa trước mặt linh mục là sẽ không nói cho ai.

Năm ấy, tôi ở cùng đội 10 với linh mục Chương trong phân trại B của trại A 20 Xuân Phước – Đồng Xuân – Phú Khánh. Một hôm, linh mục Chương được gia đình từ Xuân Lộc gánh gồng vất vả vượt đường xa ra thăm nuôi. Linh mục Chương thường ngày ngồi ăn chung với một người cháu là một cựu Chung Sinh tên là Bùi Xuân Phương. Linh mục Chương bảo thầy Phương đi gọi một số em tù mồ côi đến và chia cho các em xôi sô ầu: em thì một ít đường thẻ, em thì một giúm muối đậu, em khác thì được một chút thuốc lào 3 số 8 chính hiệu... Và vì quá biết luật cấm của trại là không được chia quà thăm nuôi cho bất kỳ ai (các cai tù viện lý do là kẻ làm như thế không phải vì thương yêu ai cả mà là mua chuộc để kết bè kết phái tạo vây cánh hậu âm mưu nổi loạn), nên sau khi cho, linh mục Chương căn dặn rất kỹ là hứa sẽ không nói cho ai biết. Ấy vậy mà ngày hôm sau cả phân trại đều biết, nên báo hại linh mục Chương phải nhận hình phạt chỉ vì muốn giúp đỡ tha nhân.

Khi được ra khỏi phòng kỷ luật, có anh em tù hỏi :”Cha có buồn trách các em tù mồ côi đó không ?” Linh mục Chương mỉm cười đáp : “Chẳng những tôi không trách mà còn cảm thấy thương các em đó hơn. Nhận được tí quà (mà suốt cuộc đời tù các em chưa hề thấy điều đó xảy ra) nên các em vui quá, mà đã vui quá thì làm sao giữ mồm giữ miệng ?” Riêng tôi đã từng tiếp xúc với các em tù hình sự nói trên nên tôi biết các em ấy rất đau khổ, không phải vì kiếp tù đầy đói khát triền miên, mà là chính là tâm trạng bị bỏ rơi, trại cho viết thư thì không biết gia đình và thân nhân ở đâu mà gửi. Niềm vui khi có ai đó đoái thương đến thân phận khốn khổ của mình khiến các em vui sướng hơn là một chút quà thăm nuôi. Chứng kiến câu chuyện trên, tôi cảm phục linh mục Nguyễn Huy Chương vô cùng. Hai năm sau, ngài qua đời tại trạm y tế của phân trại B vì chứng bệnh phù thũng rất nặng.

Trong bài Tin Mừng Chúa nhật này, một trường hợp tương tự xảy ra với Chúa Giêsu. Chúa chạnh lòng thương giơ tay đụng vào một bệnh nhân và chữa anh ta lành chứng phong cùi. Ngài đã nghiêm giọng bảo anh đừng nói gì với ai cả. Nhưng vừa ra khỏi đó, anh đã bắt đầu rao truyền và tung tin ấy khắp nơi, đến nỗi Chúa không thể công khai vào thành nào được. Niềm vui vì được chữa lành phần xác mà đã làm cho một con người vui mừng đến thế, huống hồ là niềm vui được cứu độ cả hồn lẫn xác. Niềm vui lúc ý thức điều đó còn khiến ta vui mừng biết bao ! Trong đạo mà Chúa Giêsu sáng lập, tiên vãn là Tin Mừng và chung cuộc cũng là Tin Mừng. Có Tin Mừng mới có Kitô-Giáo. Còn là Tin Mừng thì đạo của Chúa Giêsu mới tồn tại. Giả sử Kitô-Giáo hết là Tin Mừng thì đâu có là đạo lý cao siêu tốt lành đến mấy đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ đáng cất vào tủ kiếng, giữ gìn như một di tích lịch sử, không ai muốn loan báo làm gì ! Chúng ta chưa loan báo Tin Mừng bởi vì ‘Tin’ ấy chưa làm cho lòng chúng ta vui mừng thật sự và gương mặt của chúng ta vẫn chưa diễn tả một niềm vui !

